

13 november 2022, drieëndertigste zondag jaar C

Eerste lezing: Maleachi 3, 19-20a

Evangelielezing: Lucas 21, 5-19

Homilie

'Er zal een tijd komen dat er geen steen op de andere gelaten zal worden: alles zal verwoest worden.' Spontaan hoor ik dan de tonen van het Requiem van Mozart in mijn hoofd: een uiterst dramatische dodenmis die Mozart componeerde op zijn sterfbed. (*nvdr: tik gewoon 'Requiem Mozart' in op YouTube en je vindt enkele prachtige weergaven*). Wanneer de muziek van het Requiem aeternam weerklinkt, kan je je er iets bij voorstellen wat het effect moet geweest zijn van de woorden die we vandaag lezen in het evangelie van Lucas. Zéker in de tijd dat Lucas ze neerpende. De tempel, dat was hét belangrijkste religieuze gebouw van de joden. Net zoals Jezus dé belangrijkste figuur was voor zijn volgelingen. En op het moment dat Lucas deze woorden neerpent – ongeveer 50 jaar na het actieve leven van Jezus – zijn zowel Jezus als de tempel definitief verdwenen. De joodse tempel was verwoest na de joodse opstand. Voor de joden betekende het einde van de tempel het einde van de wereld... van hun wereld zoals ze bestaan had. De joodse natie verdween gedurende twee millennia. Maar Lucas richt zich in de eerste plaats tot de christenen. In zijn tijd hadden die christenen reeds afstand genomen van het joodse geloof en haar tempel. Zij hadden te maken met andere zorgen. Ze werden namelijk vervolgd omwille van hun geloof. Reeds vanaf de eerste dagen van de christengemeenschap waren er christenvervolgingen en ze zullen een constante zijn in de prille geschiedenis van de Kerk. Jezus bevestigt dan ook in deze verzen dat zijn leerlingen het niet gemakkelijk zullen hebben.

Ook vandaag is er nog sprake van een slepende angstpsychose als het gaat om de toekomst van de aarde en de mensen. Er is immers veel om ons zorgen over te maken. De opwarming van onze planeet, de bevolkingsexplosie, de verschillende oorlogen waarvan sommigen wel heel dicht bij komen, de langzame vergiftiging van ons leefmilieu, het terrorisme, de recessie, dreiging van extremisme in alle geledingen van de maatschappij enzomeer. Een aaneenschakeling van catastrofes. Daar komen voor christenen nog zorgen bij omtrent de Kerk. De actuele situatie van onze Kerk is inderdaad zorgelijk. Steeds minder mensen vinden nog de weg naar onze kerken, er zijn zovele schandalen, we zien zo weinig verandering in de logge en starre structuren, de groeiende kloof tussen de top en de basis, de groeiende kloof tussen de Westerse kerk en de gemeenschappen in andere delen van de wereld...

Ik verwijs opnieuw naar het requiem van Mozart, meer bepaald naar deel 8: *Lacrimosa dies illa*: het zal een dag van tranen wezen...

En net in die volle crisis wil Jezus ons enkele bemoedigende aanwijzingen geven hoe men zich behoort te gedragen in een crisissituatie. Een rampenplan, zo kan je wel stellen. Het is dus deugddoend even te luisteren naar wat Jezus aanreikt om overeind te blijven in zo'n crisissituatie.

Eerst horen we geruststellende woorden: we moeten niet luisteren naar al die onheilsprofeten die je om de oren slaan met 'het einde is nabij' of 'volg mij, want ik ben de nieuwe Christus'. Met andere woorden: probeer niet uit het spanningsveld van de crisissituatie te stappen, te ontsnappen zeg maar. Jezus moedigt hen en ons aan om stand te houden. Gelovigen mogen méér zien dan alleen ellende en verschrikkingen. Gelovigen mogen getuigen van een evolutie, een hoopvol perspectief. De beangstigende en schrikwekkende dingen van dit ogenblik, daarvan geloven we dat zij een doorgangsfase zijn naar iets nieuws. Net zoals het vallen van de bladeren ruimte geeft voor de nieuwe botten. We zien voorbij de dorre bladeren reeds de belofte van de nieuwe scheuten, ook al zien we ze nog niet. Gelovigen mogen vertrouwen op wat we Maleachi hoorden zeggen in de eerste

lezing: 'Maar voor u, die mijn naam vreest, gaat de zon van de gerechtigheid op, en met haar vleugels brengt zij genezing.' Jezus moedigt ons aan om door te zetten, te blijven volharden, het pad van de liefde te blijven volgen, ook in de crisis. Maar niet door te zitten en af te wachten.

Jezus vraagt dat gelovigen niet alleen meer zien, maar ook meer doen. God heeft geen andere handen dan de onze. Het evangelie roept ons op om niet werkloos toe te zien, maar mee te werken aan de groei van deze nieuwe schepping. Niet verlamd aan de kant te staan, maar de handen uit de mouwen steken. Voortdurend hield Jezus aan zijn apostelen voor: 'Heb vertrouwen en wees niet angstig.' 'Ik ben het, heb geen schrik!' 'Als ge hoort van oorlogen en onlusten, laat u niet uit het veld slaan', of met Allerheiligen nog in de Bergrede: 'Zalig zij die vervolgd worden omwille van de gerechtigheid, want voor hen is het koninkrijk van de hemel.' Ook vandaag sluit de evangeliëlezing af met 'Gij zult een voorwerp van haat zijn voor allen omwille van mijn naam: geen haar van uw hoofd zal verloren gaan. Door standvastig te zijn zult ge uw leven winnen.'

Misschien verliezen we soms de moed omdat we nog zo weinig resultaat zien van dat groeiende nieuwe Rijk Gods. Oorlogen, haat, ziekte, rampen en tegenslagen doen ons soms twifelen aan de vooruitgang van de liefde. Maar Jezus vraagt ons om geduldig en standvastig te blijven timmeren en zwoegen om dat Rijk te realiseren. In het gevecht tegen onheil weten we ons immers gesteund door God zelf. Hij inspireert ons tot een engagement dat sterker is dan alle vernietigende krachten. We mogen ons verzekerd weten van Gods liefde en trouw. En juist dat, het geloof in Gods trouw en steun, is voor ons de uiteindelijke reden om elke dag opnieuw te blijven kiezen voor helpende daden van liefde. In plaats van vrees en ontmoediging wil het evangelie ons brengen tot een hoopvol perspectief, tot vernieuwd engagement in deze wereld, elke dag opnieuw. Het evangelie roept ons op te blijven vertrouwen dat eens... op een dag... de dag daar zal zijn dat we God zullen zien, want 'die dag zal komen, zo spreekt de HEER van de hemelmachten'.

En zo horen we op het einde van de dodenmis: 'Lux aeterna luceat eis, Domine, cum sanctis tuis in aeternum, qui a pius es.' Of 'het eeuwige licht moge hen verlichten, o Heer, met uw heiligen voor eeuwig; omdat Gij goed en liefdevol zijt.' En zo mogen ook wij ons verzekeren van Gods genade en eeuwige licht, reeds nu en hier vandaag.

Sara Van Gucht